

MAI NÉMET KÖLTŐK

UWE BERGER:

FELMONDÁS

Velünk haltál, vagy élsz velünk?
Hol voltál, Isten, míg a földünk rengett?
Lelked tán füstfelhőben ült,
És Maidanek fölött kesergett?

Segített-e szellemkezed
a romhalmazból téglát szedni?
Kinek kell hát a gyárakat,
az ételt, házat megköszönni?

Ki üzte el a vérszivót?
Mi tett erőssé bennünk s hőssé?
S te volnál az, ki úrhajónk
innen a mindenségbe lőné?

Atomba préselődsz? minket
ki fog megmenteni a végtől?
Hogy üdvözíts, hát pusztuljunk
el mind a sirok döglehétől?

Itt az idő, te nagy csaló,
hagyd el már egünket!
Hatalmas már, dacol veled
a nép, s a kábulatból ébred.

Agyréni voltál! Hisz eddig is
a félelem omlott elébe;
úri világ szimbóluma:
most ezzel mész a semmiségbe.

MÉSZ ÁT AZ ÚTON

Mész át az úton,
nézlek — várakozó autók között:
mész át
karcsún és biztosan;
hajad még feketén ragyog,
bőröd fehérje villan,
s már messze vagy,
homályba tűntél -

így látlak elmenni
mindig
és mindig
így láttalak visszajönni —
várakozó autók között,
nevető szemmel
szaporán lépdelsz,
s meg-meglegyint a szél,
és ringanak körülöd
kabátod ráncai.

ARNO REINFRANK:

MADARAK AZ ERDŐBEN

„Egyél s igyál!”
a pinty kiált.

„Le veled hetyke!”
zengi a cinke.

„Szeretni oly jó!”
rikolt a szajkó.

„A dalra tánc megy!”
zeng a vörösbegy.

„Dolgozz még többet!”
ökörsem röppen.

„Tanulj hát jól!”
csíz hangja szól.

„Szégyent ne vallj!”
rigó e hang.

„Béke és jog!”
Harkály kopog.

„Körzö és kalapács!”
sármány ez — semmi más.

WERNER LINDEMANN:

NEM! NE ÁLLJ AZ ABLAKODBA

És ne nézz az éjszakába,
Ha utánam hajt a vágy.
Ne magadba nézz
a mélységes magány óráiban.
Ott engem nem találsz.
Menj ki
És keress engem a kamilla illatában,
Madárkiáltásban az égen,
Ha majd már önmagadban sem bízol,
Keress a játéktereken gyerekkacajban
Vagy egy jelszóban a gyár falán,
Keress a Beethoven szimfóniában
Vagy vörös zászlón árbóc csúcán,
Ha azt hiszed, hogy tovább nem bírod
Keress csak
És ne nézz az éjszakába.
És önmagadba ne tekints.
Menj ki
És keress csak.
S meg fogsz találni majd.

DE JÓ.

Hogy nem kérdezed mindig,
Hogy úgy szeretlek-e, mint az első napon,
Hogy tetszik-e a frizurád
Vagy az új ruhád.
De jó,
Hogy nem ilyenekről kérdezel,
De érdekel,
Hogy mit csináltam
A nap folyamán.
Hogyan is tudnám megmutatni néked,
Hogy szeretlek,
Ha nem a munkámmal
A mi piros tavaszunkért.

A VERSEKET FORDITOTTA:
SZABÓ KÁROLY